

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

JULIA JAMES

Ypatingos akimirkos

9,40 Lt / 2011 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Julia James

(Džulija Džeims)

YPATYNGOS AKIMIRKOS

Romanas

Versta iš Julia James, His Penniless Beauty, 2010
© Julia James, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Liubovė Solovjova, vertimas iš anglų kalbos,
2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

Sofija stovėjo nejudėdama, buvo gana rami. Nemirksėdama spoksojo į atvaizdą dideliame viešbučio tualetų kambario veidrodyje. Moteris veidrodyje taip pat neišraiškingai žvelgė į ją.

Ji vilkėjo trumpą prigludusią vakarinę atlaso suknelę. Šviesūs plaukai buvo gausiai apipurkšti laku ir bangomis gaubė vieną petį. Akys paryškintos blizgiais šešėliais, įrėmintos storu blakstienų tušo sluoksniu, veidas per gausiai padengtas makiažo pagrindu, lezge-liuose žybciojo krištolo auskarai, lūpos net lipo nuo skaisčiai raudono lūpdažio.

Tai ne aš!

Riksmas sklido iš Sofijos vidaus. Iš kažkur labai giliai. Tarytum iš kapo.

Iš kapo asmens, kuriuo ji kažkada buvo.

Ir niekadus daugiau nebus.

Buvo bjauru žiūrėti į atvaizdą veidrodyje, merginai darėsi bloga, suspaudė širdį.

- Atsiprašau...

Pasigirdo balsas - aiškus, nekantrus, norintis, kad Sofija pasitrauktų. Ji krūptelėjo ir pakluso. Į merginos vietą, norėdama žvilgtelėti į savo

atvaizdą, atsistojo vyresnė moteris, o jos veide Sofija įskaitė atvirą panieką. Sofija puikiai žinojo, ką ji pagalvojo. Žinojo, kodėl moteris žiūrėjo taip paniekinamai. Ją vėl supykino. Burna buvo perdžiūvusi ir ji įsipylė stiklinę vandens iš ąsočio, stovėjusio ant prausyklės krašto, godžiai nurijo, tarytum jis galėtų nuraminti. Mergina dar kartą niūriai dėbtelėjo į savo atvaizdą. Staiga smarkiai įkvėpusi - oras raižė gerklę tarsi stiklo šukės - ji pastvėrė vakarinę rankinę ir pastirusi išstypino iš tualetu. Nuo įtampos gėlė raumenis, bet batelių kulniukai buvo tokie aukšti, kad ji svirduliavo. Reikėjo prisiversti žengti toliau.

Kitoje viešbučio vestibulio pusėje, bare jos laukė klientas.

Nikosas Kasandrosas apsižvalgė. Didžiulis prabangiai įrengtas priimamasis buvo silpnai apšviestas, perpildytas ir triukšmingas: muzika siaubinga, balsai pernelyg garsūs. Tai buvo būtent toks vakarėlis, kokių jis vengė: kupinas dviprasmiškų užuominų, abejotinos reputacijos žmonių, trokštančių malonumų, daug alkoholio, narkotikų, o galiausiai viskas baigiasi lovo-

je.

Nikosas nepritariamai susiraukė.

Priešingai nei jo kompanionas, jis nesiveržė į vidų.

- Nikai, nagi! Vakarėlis bus tikrai šaunus!

Georgijaus ištarti žodžiai susiliejo. Jūdviejų tėvai buvo ilgamečiai draugai, todėl Nikosas apsiėmė pabūti savojo įspūdžiams jautraus dvidešimt dviejų metų draugo, trumpam užsukusio į Londoną, prižiūrėtoju.

Pačiam Nikosui būtų pakakę spektaklio ir vakarienės, bet Georgijus panoro nueiti į vakarėlį. Nikosas delsė, puikiai suprato, kad jei bus per griežtas, vaikas pabėgs ir atsidurs Dievas nežino kur. Jis leis Georgijui čia pabūti ne ilgiau nei valandą ir pasistengs, kad svečias vaišintųsi tik alkoholiu.

Narkotikai - ne vienintelė čia esanti pagunda. Nikoso lūpos persikreipė iš paniekos: ši vietelė knibždėte knibždėjo merginų, plūstančių visur, kur tik lankosi turtingi vyrai, jos noriai siūlėsi.

Juodu nedelsiant buvo įvertinti ir po kurio laiko blondinė vešliais plaukais ir trumpute suknele pakvietė šokti. Nikosas Georgijui leido priimti kvietimą, atžariai galvos mostu atmetė

brunetės, užuodusios gardų kąsnelį, pasiūlymą. Šioji rūgščia mina pasišalino, paliko Nikosą ir toliau ramstyti sieną. Jo veidą iškreipė ciniška šypsena, jis skaičiavo minutes, iki galės Georgijui pranešti, kad pats laikas iš čia dingti.

Tokio tipo merginos jo nedomina. Jos nedaug skiriasi nuo gatvės prostitučių. Aiškiai leidžia suprasti, kad vyrai domina jas tik dėl jų piniginės storio. Už prabangų gyvenimą moka savo kūnu, to neslepia ir tai yra vienintelė jų dorybė.

Trumpam Nikosas užsisklendė. Kai kas net ir šios dorybės neturi - iki pat pabaigos laiko paslapyje tikruosius kėslus.

Žmonės gali atrodyti nekalti kaip vaiko ašara, o tuo metu...

Ne. Giljotina skaudžiai kirto, kaip ir visus tuos ketverius metus.

Jis suklydo. Buvo kvailys. Daugiau nei kvailys. Bet laiku pasitraukė, pačiu laiku. Staiga, vos mirksniui, viskas aptemo. Vėliau jo veidas tapo atšiaurus - išryškėjo aukšti skruostikauliai, tamsios akys, apskliaustos ilgomis blakstienomis.

Štai artinasi dar viena laisvai prieinama

mergina ir nueina nusivylusi, nes jai buvo at-
sakyta. Nikosas vėl pažvelgė į šokančiuosius -
nenorėjo paleisti Georgijaus iš akių. Bet vos tik
pakėlė akis, kitame patalpos kampe tarsį kas
nušvito.

Viskas sustojo. Jis neteko visų savo gebėjimų.
Išskyrus vieną.

Regėjimą.

Ir dar vieną - atmintį.

Deginančią, žėrinčią, kankinančią.

Lyg zombis ėmė eiti link jos. Veidas tapo be-
jausmis, pulso nebuvo galima užčiuopti.

Tiesiai į liūną.

Link žmogaus, kurio *niekada* gyvenime ne-
benorėjo vėl regėti, tačiau jis stovėjo ten ir
žiūrėjo ištiktas šoko. Minutei kitai vyras pajuto
skausmą - lyg kas į pilvą būtų įbedęs peilį.
Nikoso žvilgsnis sustojo ties šalia stovinčiu
vyrų.

Po velnių, kas?.. Nikosas jį atpažino, tačiau
tai nė kiek nedžiugino. Kosmas Dimistris - tik-
ras tokių vakarėlių liūtas. Taip pat laisvai jau-
tėsi ir su moterimis, kurios čia lankydavosi.
Nikosas vėl pažvelgė į moterį, stovinčią šalia
Kosmo, ir iš jos elgesio puikiai suprato, koks
jos tikslas.

Kosmo turtai - puikus pretekstas čia būti.

Taigi, ji tebežaidžia tą patį žaidimą... Vis dar susitikinėja su turtingais vyrais.

Nikosą užplūdo kažkur giliai tūnoję jausmai, ten, kur kadaise juos ir palaidojo. Jis vis dar buvo išstiktas šoko, bet jau sugebėjo valdytis. Priėmė jį. Susikaupė. Nukreipė dėmesį.

Dėmesys buvo nukreiptas į moterį, buvusią vienintelę jo sveiko proto klaidą. Jo klaidą.

Sofija Granton.

Sofija juto, kaip stingsta kiekvienas veido raumenukas. *Ne, negali būti*, - priblokšta vos galėjo galvoti. Tiesiog negali! Tik ne jis... Ne čia... Ne dabar.

Tačiau tai buvo jis - Nikosas Kasandrosas. Šis vardas skambėjo galvoje. Mušė jos likimo valandas. Pražūtis akimirkas.

Mergina negalėjo atplėšti nuo jo akių: ryžtingas it nulietas veidas, juodi plaukai, prakaulūs skruostikauliai ir nakties tamsumo akys. Negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo liekno, bet raume-ningo beveik dviejų metrų ūgio kūno, lanksčių kojų ir grakščios lyg jaguaro eisenos.

Nikosas Kasandrosas išniro iš praeities. Pri-

vertė ją užmiršti viską, tik ne jį. Pamiršti vyrą, su kuriuo čia atėjo ir kurio draugija jai visą vakarą buvo lyg prakeiksmas.

Šis jausmas ją lydėjo, kai jie gurkšnojo bare, vėliau neapleido per vakarienę: jos palydovas džiaugėsi ir didžiavosi savo gerove bei turtais, o ji tik dirbtinai šypsojosi ir užduodavo meilikaujamus klausimus, nors visa tai jai mažiau-siai rūpėjo. Tada jie atvyko į šį siaubingą vakarėlį, kuriame, rodos, jau lindi visą amžinybę. Gėlė smilkinius, pykino, o ji vis svarstė, kodėl čia yra. Sofija bergždžiai stengėsi nesustingti, iki galo čia išverti.

O štai dabar prireikė akimirkos ir sąstingis išgaravo lyg būtų nušluotas atominės bombos sprogo. Akimirkos, kai ji atpažino artėjantį vyrą.

Nikosas Kasandrosas.

Mintys lyg laukinis, įkalintas ir įbaugintas paukštelis blaškėsi jos galvoje. Ar tai jis? Ar taip gali būti? Tokioje vietoje?

Neprireikė nė trisdešimties sekundžių apsižvalgyti po prabangius apartamentus: triukšminga muzika ir alkoholis, atvirai platinami narkotikai, to paties kirpimo vyrai, kaip ir šis, esantis šalia, moterys, atrodančios kaip ji...

Sutikti Nikosą Kasandrosą tokiam vakarėlyje...

Prisiminimai tiesiog nudiegė.

Kovent Gardenas, iškilmingas vakaras, oficialiais drabužiais vilkintys vyrai, moterys, pasipuošusios dizainerių siūtomis sukniomis ir žėrinčiais papuošalais, sceną už liejantys patys nuostabiausi pasaulyje tenorų ir sopranų balsai. Nepriekaištingas, pribloškiantis Nikosą, vilkintis fraką, ir ji, sėdinti šalia, virpanti iš baimės...

Nikosas nužvelgia ją žvilgsniu, priverčiančiu širdį iš šokti iš krūtinės...

Giljotina nukrito. Ta pati, kuri be gailesčio kirto jai galvą ilgus, begalinius, kankinančius ketverius metus. Bandė iš atminties išmesti Nikosą Kasandrosą.

Eidamas arčiau Sofijos jis turėjo laiko įvertinti merginos išvaizdą. Tamsiai apvestos akys, glotniai sušukuoti plaukai, skaisčiai raudonos lūpos, pigi suknelė. Pasibjaurėjo. Štai kokia dabar yra Sofija Granton. Po ketverių metų. Tokioje vietoje. Po aštrios lyg yla akimirkos jausmai pasikeitė.

Štai kuo ji pavirto!

Užplūdo prisiminimai, bet jam pavyko jų at-

sikratyti. Mergina, kurią manė ją esant, nebeegzistavo. Toji Sofija - jo vaizduotės vaisius. Iliuzija, kuri sudužo, vos tik Sofija Granton atskleidė savo tikruosius tikslus.

Nikoso lūpos persikreipė. *Jai reikėjo ne manęs. Tik Kasandrosų pinigų. Reikėjo išsaugoti savo šeimos išdą.*

Nikosas priėjo prie jos ir pažvelgė iš aukšto. Mergina nebeatrodė sukręsta. Veidas buvo bejausmis. Tuščias. Rodos, net nemano, kad būti čia - netinkama. Arba kad ji nederamai atrodo. Arba nemąsto apie tai, su kuo ji čia ir kokių tikslu.

Kelias akimirkas Nikosas griežtai ir įdėmiai stebėjosi į ją. Vėliau žvilgtelėjo į šalia stovintį vyrą, kurį atpažino.

- Kosmai...

- Nikai...

Minutei stojo tylą, tada kitas vyras ne tik meilikausiai, bet ir pašiepiamai prabilo jų gimtąja kalba:

- Nagi, nagi! Nikai, kažkas naujo. Pagaliau nusprendei pasirodyti? Ar atėjai ne vienas, o gal ketini pasitenkinti tuo, ką rasi čia? Turiu pasakyti, kad kai kurios merginos atrodo labiau gundančios nei ta, kurią atsivedžiau. Jei

esi vienas, gali pasirinkti vieną jų.

Jis godžiai akimis peržvelgė patalpą, kur moterys demonstravo save, tačiau pats visą tą laiką savininkiškai buvo suėmęs Sofiją už riešo. Nikosas tai matė. Rodo savo nuosavybės teises. Ir vėl jį pervėrė pasibjaurėjimas.

Sofija nurijo seiles, vos tik Kosmas storais lipniais pirštais suėmė jos riešą. Ji visą vakarą stengėsi išvengti menkiausio prisilietimo, tačiau dabar buvo dėkinga, nes Nikosui Kasandrosui įžengus iš praeities košmaro į dabarties, ji atsidūrė ant bedugnės krašto. Dar buvo dėkinga ir už tai, kad vyrai šnekasi nesupranta ma kalba.

Tik tada susivokė, kad vyro, su kuriuo leidžia šį vakarą, vardas graikiškas - rodos, patys Dievai iš jos šaiposi. Gerklę gniaužė kartėlis ir pasibjaurėjimas. Jis kilo jau tada, kai Sofija su šiuo vyru prieš tris valandas įžengė į viešbučio barą. Kosmas Dimistris gal ir yra graikas, bet jis kaip diena nuo nakties skiriasi nuo to graiko, kurį pažinojo. Jai avint aukštakulnius batus, Kosmas buvo už ją žemesnis, turėjo antsvorio, buvo kvailoko veido, karštomis, gašliomis akimis, trumpais storais pirštukais ir drėgnais delnais.

O ko tikėjaisi? - pagiežingai paklausė savęs.

Jei vyras moka moteriai už tai, kad palaikytų draugiją, vargu ar jis panėšės į Adonį, tiesa? Prieš savo valią ji pasižiūrėjo į priešais stovintį vyrą - kontrastas buvo negailestingas ir aki-vaizdas. Dieve, jis nepasikeitė! Ketveri nepakeliamos kančios metai jo nepakeitė. Nikosas tebėra pats nuostabiausias jos kada nors matytas vyras. Sofijai prireikė visos stiprybės, kad išliktų abejinga, nors puikiai žinojo, ką Nikosas pamanė.

Ji fiziškai pajuto Nikoso panieką: deginančią, klastingą. Jie vėl žiūrėjo į Kosmą Dimistrį, o jo skvarbus žvilgsnis sušvelnėjo.

- Prižiūriu Georgijų Panotį, Anatolijaus Panočio sūnų, - trumpai pasakė. - Vaikis visai nepatyręs.

Nikosas mostelėjo vaikinuko, šokančio su mergina imponantiška šukuosena, link.

Kosmas šiurkščiai nusijuokė.

- Ketini sugadinti malonumą?

- O tau ar malonu? - šiurkščiai paklausė ir dar kartą pažvelgė į moterį, šįvakar suteikiančią Kosmui *malonumo*.

Jo krūtinėje pradėjo kilti niūrus, viską žudantis pyktis....